

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžk/28/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201597
Dátum vydania rozhodnutia: 14.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201597.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a z členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa: C. bytom R. XX, XXX XX V., zastúpeného PROSMAN A PAVLOVIČ, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, zastúpenej JUDr. Marošom Prošmanom, advokátom, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 44238/2015-23 zo 4. augusta 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/229/15-75 z 11. apríla 2017, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/229/15-75 z 11. apríla 2017 m e n í tak, že z r u š u j e rozhodnutie žalovaného č. 44238/2015-23 zo 4. augusta 2015 a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov kasačného konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) rozhodol tak, že zamietol žalobu žalobcu a nepriznal mu náhradu trov konania.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 342 z 8. septembra 2008, ktorým bol odvolateľ dňom 8. septembra 2008 uvoľnený podľa ust. § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej

službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže zaradeného v stálej štátnej službe vo funkcii zástupca riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v J. pre ekonomické veci a to na základe jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru.

3. Krajský súd po opise skutkového stavu a s poukazom na jednotlivé ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. sa oboznámil s personálnym rozkazom ministra spravodlivosti č. 15 z 8. septembra 2008 z ktorého zistil, že minister spravodlivosti Slovenskej republiky dňom 9. septembra 2008 prekladá žalobcu podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v P. do Ústavu na výkon väzby v X., súčasne ho dňom 8. septembra 2008 odvolal z doterajšej funkcie s tým, že ustanovenie do funkcie v Ústave na výkon väzby vykoná jeho riaditeľ dňa 9. septembra 2008.

4. Podľa názoru krajského súdu je z obsahu predmetného rozhodnutia zrejmé, že žalobca mal vykonávať svoju dovtedajšiu funkciu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v P. do konca dňa 8. septembra 2008 a štátna služba v Ústave na výkon väzby v X. mu začala dňa 9. septembra 2008. Dňa 8. septembra 2008 bol teda žalobca ešte v personálnej právomoci generálnej riaditeľky zboru väzenskej a justičnej stráže, a preto personálny rozkaz č. 342 vydal oprávnený orgán.

5. Krajský súd k námietke žalobcu ohľadom neplatnosti právneho úkonu - podanie žiadosti o uvoľnenie z funkcie uviedol, že na námietku nemohol prihliadať. Podľa jeho názoru zo skutočností popísaných žalobcom nevyplýva, že by žiadosť podával pod vplyvom fyzického donútenia, psychického donútenia alebo v tiesni. Nebol v rozporení, ktoré by zásadným spôsobom ovplyvnilo jeho schopnosť robiť slobodné rozhodnutia na základe vlastného uváženia. Stav jeho psychického rozporenia v tom čase nemohol mať vplyv na platnosť jeho právnych úkonov. S prihliadnutím na povahu jeho dovtedy vykonávanej funkcie a kvalifikačné predpoklady u žalobcu predpokladal určitú úroveň psychickej stability, a preto nemožno považovať okolnosť, že bol uvoľnený z dovtedajšej funkcie za taký tlak, ktorý by eliminoval jeho slobodnú vôľu.

6. Podľa krajského súdu žalobca nepreukázal a krajský súd v konaní nezistil, že by v čase podávania žiadosti o uvoľnenie z funkcie neboli dodržané podmienky uvedené v citovanom ustanovení, a preto jeho námietku ohľadom neplatnosti právneho úkonu považoval za nedôvodnú.

7. Pre úplnosť krajský súd dodal, že žalobca vo svojom odvolaní voči personálnemu rozkazu č. 342 z 8. septembra 2008 nenamietal neplatnosť svojho úkonu (podanie žiadosti o uvoľnenie z funkcie) a ani neuviedol dôvody, ktoré by viedli k takémuto záveru.

8. Keďže krajský súd dospel k záveru, že v rozhodnutí a v postupe žalovaného nebola zistená taká vada, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

9. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol s prihliadnutím na ust. § 167 SSP a nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov konania, pretože nemal v konaní úspech.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

10. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v postavení žalobcu v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu bola priznaná náhrada trov prvostupňového konania vrátane trov kasačného konania v rozsahu 100 %. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. V odôvodnení kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťami, ktoré žalobca v správnej žalobe namietal, keď krajský súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Riadnemu odôvodneniu nevyhovuje stav, ak správny súd vysloví nedôvodnosť žalobcom uvedenej námietky a ďalej len zopakuje tvrdenia uvádzané žalovaným, s ktorými sa stotožní. Dôvodil, že nevyhnutnou súčasťou odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu je posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, čo v predmetnej veci podľa jeho názoru úplne absentovalo, čím zjavne došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

12. S poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva uviedol, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, avšak ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument v predmetnej veci. Špecifickú odpoveď vyžadovala najmä odpoveď na otázku, či rozhodnutie žalovaného obsahovalo plnohodnotné odôvodnenie nesúhlasu so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie z funkcie. V tomto smere poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 115/03).

13. Ďalej konštatoval, že v odôvodnení rozsudku krajský súd neuviedol zrozumiteľným spôsobom dôvody, pre ktoré správnu žalobu žalobcu zamietol, neuviedol ani odpoveď na námietky žalobcu vznesené v správnej žalobe, pričom rozsudok z tohto dôvodu možno považovať za svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, nakoľko žalobca nedostal v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj s odkazom na nález ústavného súdu tzv. špecifickú odpoveď na svoje námietky vznesené v správnej žalobe.

14. Žalobca taktiež v správnej žalobe namietal, že spisový materiál neobsahuje žiadne žalovaným spomínané Stanovisko generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže z 13. júla 2015 pre predsedníčku osobitnej komisie pre veci väznenstva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, v ktorom by mali byť uvedené konkrétne dôvody dostatočným spôsobom preukazujúce nesúhlas so späťvzatím žiadosti, nakoľko žalobcovi nebolo vydanie uvedeného stanoviska známe (nebolo mu oznámené). Sťažovateľ poukázal aj na svoje vyjadrenie z 28. októbra 2016, kde uviedol, že predmetné stanovisko mu nebolo nikdy doručené, čo plynie aj z tej skutočnosti, že v administratívnom spise sa nenachádza potvrdenie o doručení predmetného stanoviska žalobcovi, čo vôbec neriešil krajský súd.

15. K námietke absencie náležitého odôvodnenia rozhodnutia žalovaného poukázal na rozsudok krajského súdu č. k. 6S/181/2013-35 z 25. júla 2014, v ktorom sa súd vyjadroval k potrebe riadneho a úplného odôvodnenia rozhodnutia žalovaného. Obdobne konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. 8Sžo/77/2014 z 26. marca 2015, keď sa v celom rozsahu stotožnil s vyššie citovaným rozsudkom krajského súdu, preto bolo úlohou žalovaného vo svojom rozhodnutí o odvolaní okrem iného taktiež náležite a preskúmateľne, čo do neakceptácie späťvzatia žiadosti, odôvodniť svoje rozhodnutie.

16. Podľa názoru sťažovateľa, žalovaný vo vzťahu k odôvodneniu neakceptácie späťvzatia len v celom rozsahu odkázal na spomínané stanovisko, ktoré malo objasniť dôvody nesúhlasu so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Nesúhlas so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie bol však odôvodnený (výlučne len) existenciou personálnych zmien (posunov) a poverením ďalších príslušníkov výkonom nových služobných povinností a žalovaný nikdy nepoukázal na žiadne konkrétne personálne zmeny, ani ich bližšie nešpecifikoval, a krajský súd sa k námietke žalobcu vyjadril v odôvodnení rozsudku len jedinou vetou.

17. Dôvodil, že z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd svoje konštatovanie o údajnom vysporiadaní sa žalovaného s otázkou nesúhlasu so späťvzatím oprel o skutočnosť, že žalobcovi bol údajne oznámený nesúhlas so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie z funkcie v podaní „Oznámenie poradnej komisie ministra spravodlivosti o zložení senátu doručeným dňa 22.10. 2008, ako aj podaním generálneho riaditeľa ZVJS zo dňa 25.04.2013“. Sťažovateľ na to reagoval tvrdením, že v podaní s

označením Zloženie senátu osobitnej komisie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky - oznámenie z 30. septembra 2008 neboli žalobcovi oznámené žiadne dôvody nesúhlasu so späťvzatím, nakoľko uvedené oznámenie sa týkalo výlučne a výhradne len zloženia osobitnej komisie.

18. Sťažovateľ ďalej namietal nerešpektovanie záväzného právneho názoru súdu. Nakoľko žalovaný v odôvodnení správnu žalobou napadnutého rozhodnutia uvádza, cit.: „Z dikcie zákonnej úpravy je nepochybné, že konštitutívny účinok má už doručenie žiadosti o uvoľnenie a prípadné nevydanie deklarátorneho rozhodnutia služobným úradom nemá vplyv na skončenie služobného pomeru.“ Podľa názoru sťažovateľa, vyslovením právneho záveru, že konštitutívny účinok má už doručenie žiadosti o uvoľnenie, konal žalovaný v priamom rozpore s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/37/2012 z 15. januára 2013, ktorý sa už v predchádzajúcom súdnom konaní v rozsahu posúdenia konštitutívneho alebo deklarátorneho účinku doručenia žiadosti o uvoľnenie priklonil k právnemu názoru žalobcu, keď konštatoval nasledovné, cit.: „Senát odvolacieho súdu je toho názoru, že pokiaľ o žiadosti žiadateľa (žalobcu) nebolo právoplatne rozhodnuté, žiadateľ ňou môže disponovať a zobrať ju späť i v štádiu odvolacieho konania. Konštitutívne účinky rozhodnutia nastanú až jeho právoplatnosťou, ktorý moment fixuje právne vzťahy vyplývajúce zo služobného pomeru a neumožňuje vykonávať žiadne zmeny.“

19. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podľa názoru sťažovateľa k tejto námietke žiadnym spôsobom nevyjadril.

20. V správnej žalobe žalobca poukazoval taktiež na tú skutočnosť, že žalobca pri podaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru postupoval pod vplyvom personálneho rozkazu ministra spravodlivosti, ktorým bol žalobca preložený a odvolaný z funkcie zástupcu riaditeľa pre ekonomické veci Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v P. Za účelom zdôraznenia podstatných skutočností uviedol, že podľa (nesprávneho) poučenia o opravnom prostriedku v tomto personálnom rozkaze nebolo možné použiť riadny opravný prostriedok. Napokon preto žalobca konal v omyle plynúcom z nesprávneho poučenia o podaní opravného prostriedku, a bezprostredne po prevzatí personálneho rozkazu podal žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže.

21. Žiadosť žalobcu preto v zmysle ust. § 250 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. by nebolo možné považovať za právny úkon slobodný a vážny, a teda túto žiadosť nebolo možné považovať za platný právny úkon. Následné rozhodnutie o uvoľnení preto nevychádzalo z platne podanej žiadosti o uvoľnenie z funkcie. V súdnom spise sa nachádza lekárske potvrdenie, z ktorého plynie, že žalobca bezprostredne po podaní žiadosti o uvoľnenie z funkcie navštívil psychiatrickú ambulanciu, a teda v predmetnej veci bolo dôvodným poukázať aj na neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 250 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

22. V tejto súvislosti poukázal sťažovateľ na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/107/2008 z 11. februára 2009, v ktorom súd judikoval, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru môže byť ako právny úkon neplatný z dôvodu absencie slobodnej alebo vážnej vôle.

23. Záverom uviedol, že krajský súd sa námietkami žalobcu nezaoberal dostatočne, najmä nedal žalobcovi tzv. špecifickú odpoveď na vzájomnú súvislosť medzi odvolaním z jeho funkcie a bezprostredným podaním žiadosti o uvoľnenie z funkcie. Žalobca poukázal na skutočnosť, že neprihliadnutím na dôvody neplatnosti právneho úkonu sa krajský súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, keď na predmetný prípad neaplikoval ustanovenie § 250 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z.

24. Zásah do slobody vôle žalobcu nemal byť zapríčinený uvoľnením z dovtedajšej funkcie (ako argumentuje krajský súd), ale preložením z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v P. do Ústavu na výkon väzby v X. a súčasne odvolaním z dovtedajšej funkcie zástupcu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

25. K podanej kasačnej sťažnosti sa žalovaný nevyjadril.

III.

Konanie pred kasačným súdom

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľa (§ 453 ods. 1 a ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 4 SSP), a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je dôvodná.

27. Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu ako aj žalovaného zistil, že dňa 8. septembra 2008 bol žalobcovi doručený Personálny rozkaz ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 15 z 8. septembra 2008, ktorým bol žalobca podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. preložený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v P. do Ústavu na výkon väzby v X.. Súčasne bol žalobca odvolaný z dovtedajšej funkcie zástupcu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v P. pre ekonomické veci. Podľa personálneho rozkazu ministra spravodlivosti mal ustanovenie do funkcie vykonať dňa 9. septembra 2008 riaditeľ Ústavu na výkon väzby v X..

28. Tento personálny rozkaz bol rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č.: GR ZVJS-3-27-4/14-2008 z 30. januára 2009 zrušený, pričom ako dôvod zrušenia personálneho rozkazu bola uvedená skutočnosť, že žalobcovi nebola ponúknutá žiadna funkcia v tom istom mieste výkonu služby, ako to vyplýva z ust. § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.

29. Žalobca na základe vydaného personálneho rozkazu požiadal dňa 8. septembra 2008 o uvoľnenie zo služobného pomeru a v ten istý deň prevzal personálny rozkaz generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 342, ktorým bol uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže podľa ust. § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. Podaným odvolaním z 22. septembra 2008, doručeným generálnej riaditeľke Zboru väzenskej a justičnej stráže dňa 24. septembra 2008 voči personálnemu rozkazu vzal zároveň svoju žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru späť.

30. Následne bolo vydaných viacero rozhodnutí o podanom odvolaní, ktoré boli zrušované a vracané späť na rozhodnutie žalovanému rozsudkami krajského súdu (č. k. 2S/298/10-21 z 19. januára 2011, sp. zn. 6S/181/2013 z 25. júla 2014), alebo rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3Sžo/37/2012 z 15. januára 2013, ktorým bol zmenený rozsudok krajského súdu a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie, sp. zn. 8Sžo/77/2014 z 26. marca 2015, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu, ktorý zrušil a vrátil rozhodnutie žalovanému).

31. Posledným rozhodnutím žalovaného o odvolaní žalobcu bolo rozhodnutie č. 44238/2015-23 zo 4. augusta 2015, ktoré je predmetom súdneho prieskumu.

32. V preskúvanom rozhodnutí sa žalovaný zaoberal späťvzatím žiadosti žalobcu, pričom poukázal na listinu s názvom „Odôvodnenie nesúhlasu so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie A.“ z 13. júla 2015, ktoré opísal, pričom na základe stanoviska generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže z 13. júla 2015 bolo prijaté odporúčanie, aby nadriadený nesúhlasil so skončením služobného pomeru uvoľnením.

IV.

Právne predpisy a právne názory Najvyššieho súdu SR

33. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

34. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

35. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

36. Podľa § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., policajt musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiada. Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru musí byť písomná a doručená nadriadenému, inak je neplatná.

37. Podľa § 191 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru podáva policajt spravidla prostredníctvom bezprostredne nadriadeného tomu nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o uvoľnení policajta zo služobného pomeru. Ak sa žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru nepodáva na predpísanom tlačive, je policajt povinný na vyzvanie toto tlačivo vyplniť; žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru sa pripojí k vyplnenému predpísanému tlačivu.

38. Podľa § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., ak policajt písomne oznámi, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru berie späť, skôr ako je o nej rozhodnuté, a príslušný nadriadený so späťvzatím tejto žiadosti súhlasí, konanie o uvoľnení sa tým bez ďalšieho opatrenia končí.

39. Podľa § 191 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., súhlas so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru potvrdí nadriadený svojim podpisom na tejto žiadosti.

40. Podľa § 191 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z., ak príslušný nadriadený so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nesúhlasí, bezodkladne to oznámi policajtovi.

41. Podľa § 191 ods. 8 zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie o skončení služobného pomeru uvoľnením oznámi nadriadený policajtovi najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru.

42. Predmetom kasačného konania je rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 44238/2015-23 zo 4. augusta 2015 o zamietnutí odvolania a potvrdení personálneho rozkazu generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 432 z 8. septembra 2008 o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru na základe jeho žiadosti.

43. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namietal, že následkom nesprávneho procesného postupu krajského súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, pričom vec nesprávne právne posúdil.

44. Kasačné námietky sťažovateľa boli rovnaké ako v podanej žalobe, avšak aj kasačný súd prisvedčil sťažovateľovi, že neboli dostatočne odôvodnené krajským súdom, resp. sa nimi nezaoberal vôbec, čím rozsudok krajského súdu trpí nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov. Kasačný súd však nepristúpil k zrušeniu rozsudku krajského súdu a k jeho vráteniu, nakoľko od vydania personálneho rozkazu č. 432 dňa 8. septembra 2008 uplynulo niekoľkoročné obdobie, preto aj z dôvodu hospodárnosti konania kasačný súd pre nezákonnosť rozhodnutia žalovaného zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie žalovaného z nasledovných dôvodov.

45. Za kľúčovú kasačnú námietku sťažovateľa, s ktorou sa plne stotožňuje aj najvyšší súd je nerešpektovanie právne záväzného názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Sžo/37/2012 z 15. januára 2013 vo vzťahu k posúdeniu konštitutívnych účinkov rozhodnutia o uvoľnení príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže zo služobného pomeru na základe ním podanej

žiadosti o uvoľnenie. S uvedenou podstatnou námietkou sa krajský súd nevysporiadal žiadnym spôsobom.

46. Najvyšší súd v predmetnom rozsudku konštatoval, cit.: „Senát odvolacieho súdu je toho názoru, že pokiaľ o žiadosti žiadateľa (žalobcu) nebolo právoplatne rozhodnuté, žiadateľ ňou môže disponovať a zobrať ju späť aj v štádiu odvolacieho konania. Konštitutívne účinky rozhodnutia nastávajú až jeho právoplatnosťou, ktorý moment fixuje právne vzťahy vyplývajúce zo služobného pomeru a neumožňuje vykonávať žiadne zmeny.“

47. Aj napriek uvedenému sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí odklonil od tohto právneho názoru najvyššieho súdu a nesúhlas so späťvzatím žiadosti odôvodnil práve zmenami, ku ktorým došlo po podaní žiadosti žalobcu, nakoľko vychádzal z názoru, že už doručenie žiadosti o uvoľnenie má konštitutívne účinky a prípadné nevydanie deklaratórneho rozhodnutia služobným úradom nemá vplyv na skončenie služobného pomeru.

48. Predmetná námietka súvisí aj s nedostatočným odôvodnením nesúhlasu so späťvzatím žiadosti, pričom aj v tomto smere bol zaviazaný žalovaný rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/77/2014 z 26. marca 2015, keď len stručne opísal stanovisko generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže z 13. júla 2015 pre predsedníčku osobitnej komisie pre veci väznenstva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o nesúhlase so späťvzatím žiadosti v dôsledku uvedenia si možných komplikácií. V stanovisku sa uvádza, cit.: „V dôsledku odchodu z funkcie (a súčasne aj odchodu A. zo služobného pomeru) došlo za účelom zabezpečenia riadneho plnenia služobných úloh v služobnom úrade k personálnym posunom a výkonom nových služobných povinností boli poverení ďalší príslušníci. V prípade zrušenia rozhodnutia o uvoľnení by tieto následné personálne opatrenia boli spochybniteľné a došlo by k situácii, ktorú zákon č. 73/1998 Z. z. nepredpokladá. Napr. v tom istom čase by na jednom funkčnom mieste boli súčasne ustanovení dvaja príslušníci. V záujme stability právnych vzťahov v štátnej službe nadriadený žiadosti A. nevyhovet.“

49. Ak by žalovaný rešpektoval právny názor najvyššieho súdu, ktorý je pre neho záväzný, nemohol by svoje rozhodnutie odôvodniť odkazom na stanovisko, z ktorého vyplýva odôvodnenie nesúhlasu so späťvzatím žiadosti žalobcu spôsobom, že po odchode žalobcu zo služobného pomeru bolo pristúpené k opatreniam súvisiacim s personálnym posunom a tým, že výkonom nových služobných povinností boli poverení ďalší príslušníci. Konanie o uvoľnenie žalobcu zo služobného pomeru totiž nebolo v tom čase právoplatne skončené, t. j. nenastali konštitutívne účinky uvoľnenia zo služobného pomeru.

50. Vychádzajúc z dispozičnej zásady, resp. možnosti voľne nakladať so žiadosťou o uvoľnenie zo služobného pomeru, ktorú predpokladá ust. § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., mal služobný orgán počkať do právoplatného skončenia služobného pomeru a po späťvzatí žiadosti skončiť konanie. Pokiaľ by nesúhlasil so späťvzatím žiadosti nemohol by nesúhlas oprieť o dôvody technického charakteru.

51. Tak ako je slobodným rozhodnutím príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, tak je jeho slobodným rozhodnutím podaná žiadosť vziať späť. Vzhľadom na slobodný charakter tohto právneho úkonu si nemožno vykladať dikciu zákona č. 73/1998 Z. z. tak, že už doručenie žiadosti o uvoľnenie má konštitutívne účinky. Späťvzatie žiadosti by tak stratilo svoj zmysel. Kasačný súd konštatuje, že prípadné vykonávanie personálnych zmien tak bolo predčasné.

52. Kasačný súd dopĺňa, že vyššie spomínané stanovisko nielen, že nebolo doručené žalobcovi, ale absentuje v administratívnom spise. Podanie označené ako „Odôvodnenie nesúhlasu so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie A.“ z 13. júla 2015 síce obsahuje dôvody nesúhlasu, avšak rovnako sa v spise nenachádza doručienka. Z podania „Zloženie senátu poradnej komisie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky“ z 15. októbra 2008, aj napriek skutočnosti, že bolo doručené žalobcovi dňa 22. októbra 2008, neobsahuje tieto dôvody. Uvedené skutočnosti posúdil krajský súd nesprávne.

53. Vo vzťahu k poslednej kasačnej námietke sťažovateľa kasačný súd konštatuje, že doručenie personálneho rozkazu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 15 z 8. septembra 2008 prirodzene malo nežiaduci vplyv na žalobcu. Skutočnosť, že žalobca bol nesprávne poučený o opravnom prostriedku, tak príp. mohla osobitne zvýrazniť u jeho osoby i stres z jeho odvolania z funkcie zástupcu riaditeľa pre ekonomické veci. Táto skutočnosť sa nedá vylúčiť, a to obzvlášť, ak obsahom spisu sú potvrdenia o zdravotnom stave žalobcu, hoci nevyplýva z nich, že by nebol schopný robiť platné právne úkony. Kasačný súd sa skôr prikláňa k možnosti vziať podanú žiadosť späť, čo v konečnom dôsledku aj žalobca urobil dňa 24. septembra 2008, teda už s určitým časovým odstupom.

54. Senát najvyššieho súdu dáva do pozornosti, že personálny rozkaz ministra spravodlivosti č. 15 z 8. septembra 2008 bol nakoniec zrušený (rozhodnutie č. GR ZVJS-3-27-4/14-2008 z 30. januára 2009) z dôvodu, že žalobcovi nebola ponúknutá žiadna funkcia v tom istom mieste výkonu služby, čo aj sám žalobca tvrdí, nakoľko funkcia, ktorú mal vykonávať v ústave na výkon väzby bola neprímeraná vzhľadom k jeho vzdelaniu a skúsenostiam. Toto konštatovanie by preto malo byť dôvodom navyiac, aby žalovaný nerozhodol o zamietnutí odvolania a potvrdení personálneho rozkazu č. 432 z 8. septembra 2008, ale mal súhlasiť so späťvzatím žiadosti žalobcu a bez ďalšieho opatrenia konanie skončiť.

55. Aj napriek nedôvodnosti poslednej kasačnej námietky sťažovateľa, kasačný súd konštatuje, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné a vydané v rozpore so skôr vydanými rozhodnutiami najvyššieho súdu. V zmysle novej právnej úpravy uvedenej v ust. § 80 ods. 1 písm. c) SSP môže správny súd orgánu verejnej správy uložiť uznesením pokutu za nerešpektovanie právneho názoru správneho súdu vysloveného v zrušujúcom rozsudku.

56. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného rešpektovať právny názor uvedený v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/37/2012 z 15. januára 2013, ako aj v tomto rozhodnutí a vysporiada sa so späťvzatím žiadosti v zmysle ust. § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. buď presvedčivým uvedením dôvodov (nie dôvodov, ktoré vyplývajú z nesprávneho posúdenia konštitutívnych účinkov rozhodnutia o uvoľnení, ktoré sú personálneho, resp. technického charakteru), pre ktoré nesúhlasí so späťvzatím žiadosti, ktoré riadne doručí žalobcovi alebo bez ďalšieho opatrenia konanie skončí so všetkými následkami, ktoré sú so skončením konania spojené a umožní žalobcovi príp. návrat do služobného pomeru.

57. Na základe vyššie uvedených skutočností, právnych úvah a citovaných zákonných ustanovení, dospel kasačný súd k záveru o dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, nakoľko pre existenciu dôvodov, ktoré spôsobujú nezákonnosť rozhodnutia žalovaného je potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť, zrušiť rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 462 ods. 2 SSP) tak, ako je uvedené vo výroku I.

58. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo výroku II tak, že úspešný žalobca má nárok na náhradu trov kasačného konania v rozsahu 100 % (ust. § 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa ust. § 167 ods. 1 SSP). O výške trov kasačného konania rozhodne v zmysle ust. § 467 ods. 1 SSP v spojení s ust. § 175 ods. 2 SSP krajský súd po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.